

Преюдициално запитване, отправено от Corte suprema di cassazione (Италия) на 28 юни 2013 г. — Maurizio Fiamingo/Rete Ferroviaria Italiana SpA

(Дело C-362/13)

(2013/C 260/52)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Corte suprema di cassazione

Страни в главното производство

Жалбоподател: Maurizio Fiamingo

Ответник: Rete Ferroviaria Italiana SpA

Преюдициални въпроси

1. Клаузите на Рамковото споразумение за срочната работа, въведено с Директива 1999/70/ЕО⁽¹⁾, приложими ли са по отношение на моряшкия труд и по-специално клауза 2, точка 1 от него относима ли е към срочните работници, наети на фериботни кораби, които извършват ежедневни курсове?
2. Рамковото споразумение за срочната работа, въведено с Директива 1999/70/ЕО, и по-специално клауза 3, точка 1 от него допуска ли национална правна уредба, предвиждаща (член 332 от Кодекса на корабоплаването и въздухоплаването) посочване на „продължителността“ на договора, но не на „срока“ му и съвместима ли е с посочената директива възможността за предвиждане на продължителност на договора чрез посочване на краен срок, който е сигурен по отношение на условието за настъпване („максимум 78 дни“), но е несигурен по отношение на момента на настъпване?
3. Рамковото споразумение за срочната работа, въведено с Директива 1999/70/ЕО, и по-специално клауза 3, точка 1 от него, допуска ли национална правна уредба (членове 325, 326 и 332 от Кодекса на корабоплаването и въздухоплаването), в която обективните причини за сключване на срочен договор се изразяват в обикновеното предвиждане на пътуването или пътуванията, които предстои да бъдат извършени, като по този начин предметът на договора (пре-стацията) съвпада с основанието (мотива за сключване на договора като срочен)?
4. Рамковото споразумение, въведено с Директивата, допуска ли национална правна уредба (в случая разпоредбите на Кодекса на корабоплаването и въздухоплаването), която в случай на използване на последователни срочни договори (попадащи в обхвата на злоупотребата по смисъла на клауза 5) изключва възможността за тяхното преобразуване в безсрочни трудови договори (мярка, предвидена в член 326 от Кодекса на корабоплаването и въздухоплаването само когато наетият на служба работи непрекъснато в продължение на повече от една година и когато периодът между прекратяване на даден договор и сключването на следващия договор е не повече от шестдесет дни)?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

Преюдициално запитване, отправено от Corte suprema di cassazione (Италия) на 28 юни 2013 г. — Leonardo Zappalà/Rete Ferroviaria Italiana SpA

(Дело C-363/13)

(2013/C 260/53)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Corte suprema di cassazione

Страни в главното производство

Жалбоподател: Leonardo Zappalà

Ответник: Rete Ferroviaria Italiana SpA

Преюдициални въпроси

1. Клаузите на Рамковото споразумение за срочната работа, въведено с Директива 1999/70/ЕО⁽¹⁾, приложими ли са по отношение на моряшкия труд и по-специално клауза 2, точка 1 от него относима ли е към срочните работници, наети на фериботни кораби, които извършват ежедневни курсове?
2. Рамковото споразумение за срочната работа, въведено с Директива 1999/70/ЕО, и по-специално клауза 3, точка 1 от него допуска ли национална правна уредба, предвиждаща (член 332 от Кодекса на корабоплаването и въздухоплаването) посочване на „продължителността“ на договора, но не на „срока“ му и съвместима ли е с посочената директива възможността за предвиждане на продължителност на договора чрез посочване на краен срок, който е сигурен по отношение на условието за настъпване („максимум 78 дни“), но е несигурен по отношение на момента на настъпване?
3. Рамковото споразумение за срочната работа, въведено с Директива 1999/70/ЕО, и по-специално клауза 3, точка 1 от него, допуска ли национална правна уредба (членове 325, 326 и 332 от Кодекса на корабоплаването и въздухоплаването), в която обективните причини за сключване на срочен договор се изразяват в обикновеното предвиждане на пътуването или пътуванията, които предстои да бъдат извършени, като по този начин предметът на договора (пре-стацията) съвпада с основанието (мотива за сключване на договора като срочен)?
4. Рамковото споразумение, въведено с Директивата, допуска ли национална правна уредба (в случая разпоредбите на Кодекса на корабоплаването и въздухоплаването), която в случай на използване на последователни срочни договори (попадащи в обхвата на злоупотребата по смисъла на клауза 5) изключва възможността за тяхното преобразуване в безсрочни трудови договори (мярка, предвидена в член 326 от Кодекса на корабоплаването и въздухоплаването само когато наетият на служба работи непрекъснато в продължение на повече от една година и когато периодът между прекратяване на даден договор и сключването на следващия договор е не повече от шестдесет дни)?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).